

Hyvän uutisen päivä, osa2

Simo Papunen

Raamattu kertoo nälänhädästä, joka aiheutui Samarian piirityksestä (ks.2.Kun.6:24-33). Piirityksen vuoksi elintarvikkeiden hinnat nousivat pilviin: *Aasinpää maksoi silloin kahdeksankymmentä sekeliä hopeaa ja neljännes kab-mittaa kyyhkysenlantaa viisi hopeasekeliä.* (2.Kun.6:25).

Kuningas Joram oli armeijansa kanssa neuvoton. Hänellä oli hyvin koulutetut sotilaat, hyviä hevosia talleissa, hyvin rasvattuja sotavaunuja pitkät rivit, mutta ei ruokaa eikä vettä, ei hyvää sotasuunnitelmaa. Jotakin sentään kuningas oli tehnyt: hän oli pukenut ylleen "katumuspuvun ihoaan vasten" (jae 30). Tämän orastavan uskon lisäksi hänen sisimmässään kiehui kiukku Elisaa vastaan. Profeetta Elisa ei ilmeisesti ollut osoittanut erityistä yhteistyöhalukkuutta viime aikoina ja senpä vuoksi Syyrian armeija olikin päässyt livahtamaan rajan yli huomaamatta - näin ehkä kuninkaan päättely kulki. Elisa saikin pian kuninkaan kiukun niskaansa, kun tämä tappouhkauksia ladellen käski lähettinsä menemään profeetan luokse. Elisan sanat kuvaavat hyvin, miten hän oli selvillä tilanteesta: *Nyt se murhamiehen poika on lähettänyt pääni menoksi miehen matkaan* (2.Kun.6:32). Kuningas rynnisti perässä ylipäällikön vaunuissa ajaen suoraan Elisan kotiovelle. Valjakkoa ajoi kuninkaan tavanomainen seuralainen - valiojoukkojen vaunusoturi, ylipäällikön adjutantti.

Elisa puolustautuu syytöksiä vastaan ilmoittamalla suoraviivaisesti tulossa olevasta pelastuksesta. Elisa ennusti (nykyaikaisia termejä käyttäen) elintarvikkeiden hintojen rajua laskua:

Silloin Elisa sanoi: "Kuulkaa Herran sana! Näin hän sanoo: 'Huomenna tähän aikaan Samarian portilla saa sekelillä sea-mitan parhaita vehnäjauhoja ja kaksi sea-mittaa ohria.'" 2.Kun.7:1.

Kun Jumala antaa sanansa kautta tai profeettansa kautta meille ilmestystietoa, olemme usein niin "puulla päähän lyötyjä", että epäuskoinen mielemme alkaa heti purkaa ulos erilaisia vastalauseita. Ei tämä ole mahdollista, ei noin voi käydä. Vihollinen liittyy heti kuuroon: "Onko Jumala todellakin sanonut?" Joskus vastustus ilmenee suoranaisena pilkkaamisena. Ei ole ihme, että tämän inhimillisen järkeilyn ja epäuskon äänitorvena toimii tällä kertaa paikalle saapunut vaunusoturi. Hänhän, jos kuka tässä porukassa, edusti ihmisvoimaa, ihmisjärkeä, luonnollisia keinoja, lihan käsivartta, maallisen armeijan uhoa, itseensä luottamista, omia saavutuksia. Hän sanoi ilkkuen:

"Niinkö käy? Herra kai avaa kaikki taivaan luukut!" (jae 2)

Se oli hänen tapansa sanoa "ei ikinä, ei ole mahdollista, pelkkiä hullun houreita".

Elisalla oli ikävä tehtävä ennustaa vaunusoturin kuolema: "*Sinä saat nähdä sen omin silmin, mutta syömään sinusta ei enää ole*" (jae 2).

Paavali Vanhassa testamentissa

Etsiä Kristus Vanhasta testamentista on jokaisen opetuslapsen kotiläksy. Olen lukenut Raamattuani vuosikymmeniä ja joskus käy niin, että löydän sieltä Kristuksen ihan uudesta paikasta. Hän on ollut siellä ikään kuin piilossa. Mikä ilo löytää hänet - puhdasta lapsen iloa! Mutta jos yritän hakea Paavalia Vanhasta testamentista, niin olen kai monen mielestä vähän liiankin lapsekkaalla päällä?

Paavali ja hänen apostolinen evankelioimisryhmänsä näyttäytyy kuitenkin minulle, kun kertomus jatkuu:

Kaupunginportin ulkopuolella asusti neljä spitaalista miestä. He sanoivat toisilleen: "Miksi istua täällä kuolemaa odottamassa? Jos me päätämme mennä kaupunkiin, me kuolemme sinne, koska siellä on nälänhätä, ja jos jäämme tänne, me kuolemme yhtä lailla. Miksemme lähtisi syyrialalaisten leiriin! Jos he säästävät meidän henkemme, me pysymme elossa, ja jos he tappavat meidät, silloinkin me vain kuolemme." 2.Kun.7:3-4.

Muistatko, miten tämä kohta menee Uuden testamentin puolella? Näin:

Teidän on hyvä tietää, veljet, millaisessa ahdingossa me olimme Aasian maakunnassa. Jouduimme niin suunnattomiin ja ylivoimaisiin vaikeuksiin, ettemme enää uskoneet selviävämme hengissä. Me saimme tuntea olevamme kuolemaan tuomittuja, jotta emme luottaisi itseemme, vaan Jumalaan, joka herättää kuolleet. 2.Kor.1:8-9.

Jos spitaaliset Samarian kaupungin ulkopuolella olivat yhteiskunnan hylkiöitä, niin vastaavasti Paavali kuvaa omaa asemaansa apostolina (uskon, että hän kuvaa samalla yleensäkin apostolisia uskovia):

Jumala näyttää asettaneen meidät apostolit vihoviimeisiksi: olemme kuin kuolemaantuomitut areenalla, koko maailman katseltavina, enkelien ja ihmisten. Me olemme hulluja Kristuksen tähden, te viisaita Kristuksessa. Me olemme heikkoja, te voimakkaita; teitä kunnioitetaan, meitä halveksitaan. Yhä edelleen me kärsimme nälkää ja janoa ja kuljemme puolialastomina, meitä pahoinpidellään, me vaellamme paikasta toiseen ja hankimme toimeentulomme omin käsin kovalla työllä. Meitä herjataan, mutta me siunaamme. Meitä vainotaan, mutta me keitämme. Meistä puhutaan paha, mutta me puhumme hyvää. Tähän päivään saakka olemme olleet koko maailman kaatopaikka, ihmiskunnan pohjasakkaa. 1.Kor.4:9-13.

Mikä oivallinen kuvaus myös neljästä spitaalisesta miehestä nälänhädän kurjistamassa Samariassa! Kertomus saa näin uutta syvyyttä, kun voimme todeta, että kysymys on jostakin hengellisestä totuudesta, joka on ajaton ja yhtä ajankohtainen tänäänkin. Voimme samaistua noihin spitaalisiin ja astella heidän jalanjäljissään ja kokea huiman uskon hyppäyksen tuntemattomaan. Huomaamme, että olemme tuskin mitään uskon sankareita, paremminkin joukko surkeita syntisiä. Olemme kuolemaantuomittuja, nälän heikentämiä, epäuskoisia, pelokkaita, mutta silti - Jumalan armon lähettäjiä. *Mikä maailmassa on heikkoa, sen Jumala valitsi saattaakseen häpeään sen, mikä on voimakasta. 1.Kor.1:27.* Jumala vaikutti noissa sairaisissa ja nälän heikentämissä miehissä "tahtomista ja tekemistä", että he päättivät marssia Syyrian armeijan leiriin. Oli aamuyö, päivä ehkä sarasti jo, mutta oli vielä jokseenkin pimeää.

Joskus kun meiltä puuttuu uskoa, Jumala voi silti vaikuttaa uskon tekoja, jotka eivät pohjaa meidän uskoomme, vaan Jumalan armoon. Jumala vaikutti niin, että noiden neljän "urhean miehen" marssiessa "Paavalinsa johdolla" kohti Syyrian leiriä, oli tapahtunut jotakin yliluonnollista:

Herra oli pannut syyrialaiset kuulemaan vaunujen, hevosten ja suuren sotajoukon ääniä, ja silloin he olivat sanoneet toisilleen: "Israelin kuningas on varmasti ostanut heittiläisten kuninkaat ja Egyptin kuninkaat puolelleen. Nyt he ovat tulossa meidän kimppuumme." Syyrialaiset olivat jo aamuyöstä lähteneet pois, jättäneet teltat, hevoset ja aasit jälkeensä leiriin ja paenneet henkensä edestä. 2.Kun.7:6-7.

Raamattu on aika humoristinen kirja. Joskus sitä on vaikea lukea itkemättä, joskus taas vaikea lukea nauramatta. Samalla saamme mitä syvällisintä opetusta uskon todellisuudesta ja Jumalan ihmeteoista. Henkemme saa näistä suurta virkistystä ja "on siunaavaa" lukea näistä Jumalan ilmestymisistä kansalleen, kun hän käyttää heikkoja ihmispoloisia välikappaleinaan tilanteissa, jolloin ihmisvoimasta ei ole rahtuakaan hyötyä. On hauska lukea myös spitaalisten toimista, kun he saapuivat syyrialaisen tyhjään leiriin, jossa oli kaikenlaisia elintarvikkeita kuormakaupalla. He tietenkin söivät ensin kaikkea löytämänsä ruokaa mahansa täyteen ja veivät sitten erilaisia arvotavaroita kätköön. Mutta Jumalan henki tuntuu jälleen puuttuvan asiaan - ehkä ryhmän "Paavali" on nytkin äänessä:

"Me emme tee oikein. Tämä päivä on hyvän uutisen päivä. Jos me olemme tästä hiljaa ja odotamme aamunkoittoon saakka, meitä voidaan syyttää rikoksesta. Paras lähteä heti kaupunkiin ja kertoa tästä kuninkaan väelle." 2.Kun.7:9.

Hyvä uutinen - vau! Evankeliumi! Ilosanoma! Tämän ilosanoman sisältö on pysynyt varsin samana: "Hei, täällä on ruokaa, elämän leipää. Tulkaa syömään! Täällä on kultaa ja hopeaa, rikkauksia määrättömästi!" Ehkä Jesaja on Vanhassa testamentissa kirkkaimmin sanoittanut tätä sanomaa: *Kuulkaa, kaikki janoiset! Tulkaa veden*

ääreen! Te, joilla ei ole rahaa, tulkaa, ostakaa viljaa ilmaiseksi, syökää, ottakaa maksutta viiniä ja maitoa! Jes.55:1.

Vaunusoturi oli ilmaissut epäuskonsa ja puhunut pilkallisesti "Herrako avaa taivaan akkunat?" Nyt ne taivaan akkunat totisesti olivat avautuneet ja viljaa oli määrättömästi, niin että ruoan hinta romahti Samarian torilla: *Silloin väki lähti ulos kaupungista ja ryösti syyrialaiden leirin. Sea-mitan parhaita vehnäjauhoja ja kaksi sea-mittaa ohria sai nyt sekalilla hopeaa, niin kuin Herra oli ilmoittanut. 2.Kun.7:16.* Myöhemmin todetaan: *Vaunusoturi oli silloin sanonut Jumalan miehelle: "Niinkö käy? Herra kai avaa kaikki taivaan luukut!" Elisa oli vastannut siihen: "Sinä saat nähdä sen omin silmin, mutta syömään sinusta ei enää ole." Niin hänen sitten kävi, väkijoukko tallasi hänet portissa jalkoihinsa ja hän kuoli. 2.Kun.7:19-20.*

Olemme vähän samassa tilanteessa nykyään. Olemme toisaalta samassa tilanteessa kuin ne neljä spitaalista miestä, jotka miettivät, pitäisikö hyvät uutiset kertoa kaupungin asukkaille, toisaalta olemme keskellä ruoan ylitarjontaa, jossa nälkäiset ihmiset rynnivät niin, että ylpeät kaatuvat kumoon, itsevarmat uhoajat ovat kuin tyhjää vaan... Tarkoitan tätä: nyt kun meillä on internet ja sähköinen media, olemme kuin syyrialaiden leirissä ihmettelemässä, että onpa paljon tavaraa tarjolla, onpa Jumalan sanan ruokaa tarjolla, onpa saarnavideot, hyvää sanomaa loputtomasti, opetusta pitkittäin ja poikittain. Tämähän on yltäkyläisyyttä tulvillaan, mitään ei puutu, mistään ei tarvitse maksaa, ilmaista ruokaa on tarjolla vaikka kuinka, voimme mässäillä hengen ruoalla ja sanan opetuksella, raamattutunneilla ja dokumenteilla lähetystyöstä jne. Syyrialaiden leiri on nyt nimeltään internet.

Siinä missä joku ylpeä "Jumalan soturi" kaatuu, joku ylpeä pastori, kenties peräti kokonainen kirkkokunta, joutuu niukalle leivälle, kun on tehnyt ilmaiseksi tarkoitettusta ilosanomasta itselleen rahastuskeinon, siinä kuitenkin kansa iloitsee, köyhät rikastuvat, nälkäiset saavat syödä, janoiset juoda - siinä yleinen riemumieli vallitsee, sillä Jumalan evankeliumi on tarjolla kaikille - ilman hintaa, täysin maksutta! Taivaan akkunat on avattu sittenkin!

Ylistetty olkoon Herra, joka antaa armonsa tänäänkin!

Copyright © 2013 Uskon kilpi. Julkaistu sivulla www.uskonkilpi.net